

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Vítr Morava s. r. o.**, se sídlem Sacharovova 2242/4, Hodonín, zast. JUDr. Pavlem Holubem, advokátem, se sídlem Kopečná 14, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 3. 2009, č. j. 30 Ca 115/2007 - 46,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4800 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Pavla Holuba.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 3. 2007, č. j. JMK 12187/2007, podle § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, zamítl odvolání žalobce a potvrdil jím napadené rozhodnutí Městského úřadu Kyjov, odboru životního prostředí (dále též „orgán ochrany přírody“), ze dne 18. 12. 2006, č. j. ŽP/06/31/43625.

Shora uvedeným rozhodnutím orgán ochrany přírody vydal žalobci podle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), nesouhlas s umístěním a povolením stavby dvou větrných elektráren v lokalitě Dlouhé Úlehle v k. ú. Stavěšice. Orgán ochrany přírody ve věci posouzení vlivu záměru na krajinný ráz vyzval žalobce k předložení odborného stanoviska, kterým měl být zhodnocen vliv větrných elektráren na krajinný ráz. V řízení pak vycházel jak ze znaleckého posudku Ing. M., předloženého žalobcem, tak ze znaleckého posudku Ing. Z., jehož vypracování si sám zadal, přičemž měl k dispozici i dokumentaci získanou v procesu posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „EIA“). Podle orgánu ochrany přírody závěrečné

stanovisko Ing. Z. označilo záměr výstavby větrných elektráren v předmětné lokalitě za nepřijatelný, neboť dojde k velmi významnému narušení krajinného rázu. Zatímco k posudku Ing. Z. nevzněl v odůvodnění svého rozhodnutí orgán ochrany přírody zásadní připomínky, k posudku Ing. M. uvedl, že se převážně opírá o závěry získané v procesu EIA, které nejsou pro hodnocení krajinného rázu použitelné, a navíc nepoužívá žádnou z existujících hodnotících metodik pro posuzování krajinného rázu. Tento posudek nevyvozuje žádné oficiální závěry, když uvádí, že hodnota krajinného rázu je již snížena a realizací záměru bude krajinný ráz negativně změněn. Přesto se Ing. M. domnívá, že umístění větrných elektráren v předmětné lokalitě je únosné, což podle orgánu ochrany přírody dovozuje z hodnocení EIA. Posudek dále nevymezuje dotčený krajinný prostor a opomíjí Evropskou úmluvu o krajině. Orgán ochrany přírody se však ztotožnil s tím, že stavba bude představovat změnu krajinného rázu s negativním projevem. Podle závěru orgánu ochrany přírody realizace záměru na umístění dvou větrných elektráren do předmětné lokality není možná, neboť nebere ohled na zachování harmonického měřítka krajiny a došlo by jí ke snížení estetické hodnoty stávající krajiny. Stavba by vytvořila novou kulturní dominantu. Z hlediska specifických znaků hodnot krajinného rázu by došlo ke změně jejich významu, obsahu i projevu. S ohledem na tyto skutečnosti orgán ochrany přírody nevydal souhlas k zásahu do krajinného rázu.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že realizace předmětné stavby dvou větrných elektráren by svou nevhodnou lokalizací ve vztahu k charakteristice dotčené krajiny znamenala překročení míry přípustného poškození krajiny, jejíž ochrana je předmětem institutu krajinného rázu. Žalovaný zhodnotil oba znalecké posudky a relevantní části dokumentace z procesu EIA, přičemž na jejich základě uvedl, že v nich implicitně i explicitně vyjádřené závěry svědčí o narušení kulturních dominant, harmonického měřítka i vztahů v krajině, ke kterým by došlo v důsledku realizace předmětné stavby. Podle něj lze záměr realizovat, pokud i po jeho provedení zůstanou zachovány vymezené charakteristiky krajinného rázu, kterými jsou zvláště chráněná území, významné krajinné prvky, harmonické měřítko a vztah v krajině a její kulturní dominanty. Žalovaný vyjádřil, že orgán ochrany přírody implicitně konstatoval, že stavba nebere ohled na zachování harmonického měřítka krajiny a vedla by k narušení kulturních dominant a snížení estetické hodnoty krajiny. Hlavní podklady pro rozhodnutí orgánu ochrany přírody tvořily znalecké posudky vypracované Ing. M. a Ing. Z. Žalovaný proto provedl komparaci znaleckých posudků a jejich hodnocení stanovením dílčích kritérií. V rámci posuzování dospěl k závěru, že posudky se shodují v tom, že hodnota krajinného rázu je částečně snížena, nicméně je přesto částečně zachována. Z obou posudků lze podle žalovaného dále dovodit, že provedení záměru by vedlo ke snížení estetické hodnoty území, neboť by došlo k negativnímu ovlivnění stávajících kulturních dominant území a narušení harmonického měřítka a vztahů v krajině. Žalovaný se však neztotožnil se závěry znaleckého posudku Ing. M., podle kterého záměr má sice významný negativní dopad na krajinný ráz, nicméně jeho realizace je možná, neboť jeho vliv na jiné složky životního prostředí je únosný. K tomu žalovaný uvedl, že i krajina je složkou životního prostředí. Z posudku Ing. Z. podle žalovaného vyplývá, že předmětný záměr stavby je nevhodně lokalizován. Žalovaný celkově uzavřel, že rozhodnutí orgánu ochrany přírody je objektivizované, přičemž v rozhodných věcech došlo ke shodě obou znalců. Závěry, že dojde k narušení kulturních dominant, harmonického měřítka i vztahů v krajině, vycházejí jak z obou znaleckých posudků, tak i dokumentace EIA. Proto žalovaný odvolání zamítl a jím napadené rozhodnutí orgánu ochrany přírody potvrdil.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 3. 2009, č. j. 30 Ca 115/2007 - 46, rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud shledal důvodnou žalobní námitku, podle které se žalovaný nevyrovnal se zásadním rozporem mezi dvěma znaleckými posudky. Ty totiž mají zcela opačné závěry. Podle posudku znalce Ing. M. bude předmětná stavba představovat změnu krajinného rázu místa i v širších pohledových vztazích s negativním

projevem, přesto však přírodní a estetická hodnota krajinného rázu je snížena. K závěru, že realizace záměru, vzdor jeho významnému negativnímu vlivu na krajinný ráz posuzované oblasti, je možná, neboť její vliv na jiné složky životního prostředí je únosný, podle soudu žalovaný toliko uvedl, že se s ním neztotožňuje, neboť krajina je svébytnou složkou životního prostředí. Soud dále odkázal na závěry žalovaného, podle kterého je výše zmíněný závěr znalce třeba považovat za irelevantní, neboť při jeho konstatování vycházel především z podkladů, které byly určeny jako odborná podpora pro proces EIA. K závěru druhého znaleckého posudku Ing. Z. podle soudu žalovaný uvedl, že z něj vyplývá celkový závěr, že předmětný záměr stavby uvedených parametrů je v tomto případě nevhodně lokalizován.

Soud ve zmíněném rozhodnutí vyslovil právní názor, podle něhož se žalovaný nedostatečným způsobem vypořádal s rozpory mezi zcela opačnými závěry znaleckých posudků, pročez i nedostatečně zjistil skutkový stav. Podle soudu měl žalovaný k dispozici několik možností, jak rozpory odstranit, kupř. formou dodatku posudku, výslechem znalce, či revizního znaleckého posudku. Jak plyne z obsahu správního spisu, orgán ochrany přírody naznačeným směrem uvažoval, když požádal o znalecký posudek dalšího znalce, nicméně k jeho realizaci již nedošlo. Vypořádání se závěrem znalce Ing. M. shledal soud nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Soud zavázal žalovaného, aby v novém řízení náležitě zjistil skutkový stav a došlo k odstranění rozporů mezi oběma znaleckými posudky. S ohledem na tyto skutečnosti soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž se již nezabýval dalšími žalobními námitkami.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V ní stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil úlohu a význam obou znaleckých posudků a tudíž ve svém důsledku i nesprávně zhodnotil jeho postup při jejich vypořádávání. Podle stěžovatele měly posudky posoudit krajinný ráz dotčeného území, přičemž oba jdou nad rámec odborného posouzení intenzity vlivu stavby na krajinný ráz. To je totiž věcí příslušného správního orgánu, neboť znalecký posudek nemůže nahradit jeho rozhodnutí. Znalci v obou posudcích konstatovali, že větrné elektrárny budou mít významný negativní vliv na krajinný ráz místa. Liší se však z hlediska přijatelnosti jejich umístění. Stěžovatel je toho názoru, že se s oběma posudky vypořádal dostatečně, přičemž odkázal na konkrétní pasáže svého rozhodnutí. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 3. 2009, č. j. 30 Ca 115/2007 - 46, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že posudky v žádném případě neměly toliko doporučující, nýbrž stěžejní význam, což konečně vyplývá i z odůvodnění rozhodnutí orgánu ochrany přírody. Navrhnul tudíž zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelem tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení představuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Pod tento důvod kasační stížnosti lze přitom podřadit všechna tvrzení v ní obsažená, jelikož v nich bylo namítnuto nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem ve vztahu k jím učiněnému závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu kvůli rozporům ve dvou znaleckých posudcích.

Vlastním úvodem považuje Nejvyšší správní soud za žádoucí stručně přiblížit některé skutečnosti, které jsou pro posouzení věci klíčové.

Dne 18. 7. 2005 podal žalobce u orgánu ochrany přírody žádost o vydání souhlasu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Učinil tak v souvislosti se záměrem výstavby dvou větrných elektráren v k. ú. Stavěšice, lokalitě Dlouhé Úlehle. S ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou usnesením rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001 - 39, publikovaným pod č. 499/2005 Sb. NSS, podle kterého „*soubhlasné nebo nesoubhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody k umístování nebo povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz (§ 12 odst. 2 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny), je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení*“, je třeba proces podle § 12 zmíněného zákona považovat za správní řízení, jež se posléze objektivizuje ve správním rozhodnutí. K tomu shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2004, č. j. 3 As 53/2003 - 61, dostupný na www.nssoud.cz.

Vzhledem k okamžiku podání žádosti bylo podle § 18 odst. 2 správního řádu z roku 1967 správní řízení zahájeno tímto dnem, tj. 18. 7. 2005, přičemž v souvislosti s nabytí účinnosti (nového) správního řádu z roku 2004 bylo třeba v řízení po 1. 1. 2006 postupovat v souladu s přechodnými ustanoveními podle § 179 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Stejná situace nastala posléze i ve vztahu k zákonu o ochraně přírody a krajiny, který byl od 1. 1. 2007 novelizován zákonem č. 186/2006 Sb. Obdobnou procesní situací se již Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 14. 5. 2009, č. j. 1 As 20/2009 - 70, dostupném na www.nssoud.cz, v němž dospěl k právnímu závěru, že „*jestliže bylo řízení o vydání souhlasu dle § 12 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, zahájeno před 1. 1. 2007, je třeba jej dokončit s ohledem na čl. LVI zákona č. 186/2006 Sb., o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, podle dosavadních předpisů. Takto vydané nesoubhlasné stanovisko má proto formu samostatného správního rozhodnutí vydaného ve správním řízení, a není tedy závazným stanoviskem ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu z roku 2004.*“ V dané souvislosti Nejvyšší správní soud podotýká, že jak žalovaný, tak orgán ochrany přírody postupovali v souladu se zákonem a zmíněnou judikaturou.

Orgán ochrany přírody dne 1. 8. 2005 pod č. j. ŽP/05/31/1362 vyzval žalobce, aby předložil odborné stanovisko, „*kterým bude zhodnocen vliv obou větrných elektráren na krajinný ráz zpracovávaného odbornými organizacemi např. AOPK, SOP nebo privátním sektorem např. soudními znalci.*“ Protože žalobce ve stanovené lhůtě do 20. 8. 2005 předložil posudek podle § 9 odst. 2 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“), který však orgán ochrany přírody neshledal dostatečným, rozhodl dne 9. 9. 2005 pod č. j. ŽP/05/31/1597 o přerušení řízení do doby než mj. žalobce předloží takové odborné stanovisko, které by splňovalo podmínky požadované výzvou ze dne 1. 8. 2005. Žalobce předložil znalecký posudek, který byl vypracován Ing. M.. Jeho účelem mělo být „*vyhodnocení vlivu stavby na krajinný ráz*“. V něm znalec uvedl, že při hodnocení místa krajinného rázu vychází z toho, že estetická a přírodní hodnota krajinného rázu

je snížena. Předmětná stavba bude představovat změnu krajinného rázu s negativním projevem, přičemž vyslovil závěr, že skutečný vliv na jednotlivé složky životního prostředí v dotčené lokalitě je únosný. „*Posouzení hodnoty krajinného rázu a posouzení vlivu umístění stavby na krajinný ráz*“ bylo předmětem znaleckého posudku vypracovaného Ing. Z. z iniciativy orgánu ochrany přírody. V něm znalkyně dospěla k závěru, že se jedná o oblast s částečně dochovaným krajinným rázem. Umístění elektráren bude rozhodujícím a negativním zásahem do krajinného rázu. Záměr výstavby větrných elektráren je nepřijatelný, neboť záměrem dojde k velmi významnému narušení krajinného rázu.

Vedle uvedených znaleckých posudků je součástí správního spisu rovněž dokumentace získaná v procesu EIA. V oznámení záměru podle § 6 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je uvedeno, že dojde ke změně krajinného rázu, když umístění stavby ovlivní krajinný ráz. Podle posudku vypracovaného podle § 9 odst. 2 téhož zákona je významný vliv umísťované stavby na krajinný ráz. V něm je dále vysloven názor, že není vyloučeno, aby záměr, který má negativní vliv na krajinný ráz, mohl být realizován, pokud jsou zohledněny opatření vedoucí k minimalizaci negativních vlivů na krajinný ráz, pročez jeho realizaci lze doporučit. Součástí spisu je i souhlasné stanovisko vydané podle § 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, podle kterého je negativní vliv na krajinný ráz umenšen snížením výšky na 80 m. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud poznamenává, že tyto dokumenty jsou součástí správního spisu a podle § 32 odst. 2 správního řádu z roku 1967 představují podklady rozhodnutí, přičemž v odůvodnění rozhodnutí je povinností správního orgánu se s nimi vypořádat. Jak nicméně vyplývá z odůvodnění rozhodnutí orgánu ochrany přírody a žalovaného, jejich hlavní pozornost se zaměřila na hodnocení znaleckých posudků, v čemž spatřuje Nejvyšší správní soud pochybení.

Účelem zákona o ochraně přírody a krajiny je přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitosti forem života, přírodních hodnot a krás a k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji. Zákon o ochraně přírody a krajiny tedy chrání mj. krajinu, jakožto část zemského povrchu s charakteristickým reliéfem, tvořenou souborem funkčně propojených ekosystémů a civilizačními prvky, a chrání též prostřednictvím § 12 její ráz. Krajinným rázem je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti. Krajinný ráz je chráněn před činnostmi snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, jakož i s ohledem na harmonické měřítko a vztahy v krajině. Tyto zásahy do krajinného rázu, pokud by jej mohly snížit nebo změnit, je možné provádět jedině se souhlasem orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Účelem a smyslem rozhodování orgánu ochrany přírody podle citovaného ustanovení je tedy ochrana krajinného rázu před těmi činnostmi, které do něj zasahují tak, že snižují jeho estetickou či přírodní hodnotu nebo harmonické měřítko či vztahy v krajině. Nástrojem, který k dosažení tohoto účelu má orgán ochrany přírody k dispozici, je udělování souhlasu podle § 12 odst. 2 citovaného zákona. Aby orgán ochrany přírody mohl tento souhlas udělit, musí posoudit dvě dílčí otázky: za prvé, zda posuzovaná činnost může snížit či změnit krajinný ráz (tj. zejména přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti), a – pokud je odpověď na tuto otázku kladná – za druhé, zda taková změna či snížení mj. nevylučují zachování kulturních dominant krajiny a harmonické měřítko a vztahy v krajině. V posuzované věci totiž bylo shodně konstatováno, že realizací uvedeného záměru nedojde k dotčení významných krajinných prvků a zvláště chráněných území. K těmto právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 1 As 17/2004 - 41, dostupného na www.nssoud.cz, na který lze v nyní posuzované věci odkázat.

Co se týče významu a vlivu znaleckého posudku v řízení vedeném podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, vycházel Nejvyšší správní soud ze svého rozsudku ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008 - 77, dostupného na www.nssoud.cz. V něm dospěl k závěru, že „*znalecký posudek je určen toliko ke zkoumání otázek skutkových. Znalec proto nemůže hodnotit, zda by určité stavební úpravy mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, neboť tato otázka je otázkou právní.*“ Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem potud, že úkolem znaleckých posudků mělo správně být posouzení krajinného rázu dotčeného území. Nejvyšší správní soud souhlasí i se závěrem stěžovatele, že oba předmětné znalecké posudky jdou nad rámec odborného posouzení intenzity vlivu stavby na krajinný ráz, neboť to je věcí příslušného správního orgánu, když znalecký posudek nemůže nahradit jeho rozhodnutí. Jak nicméně vyplývá z výzvy orgánu ochrany přírody ze dne 1. 8. 2005, č. j. ŽP/05/31/1362, tento vyzval žalobce, aby předložil odborné stanovisko, „*kterým bude zhodnocen vliv obou větrných elektráren na krajinný ráz zpracovávaného odbornými organizacemi např. AOPK, SOP nebo privátním sektorem např. soudními znalci.*“ Podle Nejvyššího správního soudu je tedy zcela jednoznačně patrné, že orgán ochrany přírody přesunul odpovědnost za opatřování podkladů na žalobce. Ten předložil znalecký posudek Ing. M., jehož účelem bylo „*vyhodnocení vlivu stavby na krajinný ráz*“. Další znalecký posudek si opatřil orgán ochrany přírody od Ing. Z., která se v něm zabývala otázkou „*posouzení hodnoty krajinného rázu a posouzení vlivu umístění stavby na krajinný ráz*“. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že orgán ochrany přírody do značné míry rezignoval na svoji úlohu, neboť stěžejní roli při rozhodování o vydání souhlasu sehrály právě uvedené znalecké posudky. Tomu konečně odpovídá i odůvodnění jeho rozhodnutí.

Otázka, zda realizace předmětného záměru výstavby větrných elektráren je s to snížit nebo změnit krajinný ráz, je otázkou právní. Proto již z povahy věci znalec nemůže posuzovat změny krajinného rázu v důsledku jeho realizace, neboť to je věcí správního orgánu. Znalecké posudky měly toliko zhodnotit krajinný ráz a jeho složky jako významné krajinné prvky, zvláště chráněná území, kulturní dominanty v krajině a harmonické měřítko a vztahy v krajině (srov. zmíněný rozsudek ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008 - 77, dostupný na www.nssoud.cz). Jak nicméně vyplývá z obou posudků, jsou v nich formulovány závěry, které znalci nepřísluší. Tyto závěry pak přejal orgán ochrany přírody a posléze i žalovaný. Navíc, což Nejvyšší správní soud rovněž zdůrazňuje, jsou oba znalecké posudky rozporné v tom, zda realizace předmětného záměru je ve vztahu ke krajinnému rázu, resp. zásahu do něj, přípustná. Tyto rozpory však orgán ochrany přírody a posléze ani žalovaný neodstranili. S posudkem Ing. M. se přitom vypořádali způsobem, který je nepřezkoumatelný, což již správně uvedl krajský soud. Na těchto závěrech nemá Nejvyšší správní soud co měnit. Pokud stěžovatel namítá, že znalecký posudek Ing. M. posoudil dostatečně, a poukazuje přitom na konkrétní pasáže svého rozhodnutí, pak musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že tyto neshledává dostatečnými. Pokud byly v řízení předloženy dva znalecké posudky, které ve svém důsledku formulují opačné závěry, a správní orgán si neopatří revizní znalecký posudek, resp. jinou cestou se nepokusí rozpory odstranit, je jeho povinností se náležitě vypořádat s tím, proč k závěrům uvedeným v jednom z nich nepřihlédne. Nejvyšší správní soud nepovažuje za náležité odůvodnění to, že žalovaný považuje metodiku použitou v posudku Ing. Z. za vhodnější, když není žádná taková metodika předepsána a že neobsahuje všechny charakteristiky krajinného rázu. Rovněž tak není dostatečné snížit hodnotu znaleckého posudku tím, že vychází z podkladů pro EIA, když tyto podklady jsou rovněž součástí spisu. Krajský soud správně uvedl, že s hlavním závěrem znaleckého posudku Ing. M. se žalovaný vypořádal stručným jednovětným konstatováním. Stěžejní úlohu v procesu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny má totiž orgán ochrany přírody. Ten je věcně specializovaný na tuto oblast veřejné správy, pročez není odrazem principu dobré správy, pokud přiměje účastníka k předložení znaleckého posudku, který se má vyjadřovat k otázkám, které spadají do jeho působnosti.

S ohledem na rozpory v obou znaleckých posudcích a další zmiňované skutečnosti lze tedy konstatovat, že doposud zjištěné podklady neumožňují učinit spolehlivý závěr o tom, zda realizace záměru výstavby větrných elektráren je způsobila snížit nebo změnit krajinný ráz. Krajský soud tedy nepochybil, když rozhodnutí žalovaného kvůli nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu pro vady řízení zrušil.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

Žalobce měl v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto soud podle § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil stěžovateli povinnost zaplatit mu do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce náhradu nákladů o kasační stížnosti ve výši 4800 Kč, která se skládá z částky 4200 Kč za dva úkony právní služby po 2100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a vyjádření ke kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 3 písm.f) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu